

มาตรการคุ้มครองทางกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก Legal protection measures regarding child safety seats

เทิดพงศ์ เจริญรักษ์¹

¹คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000

*Email: terdpongkjr@gmail.com

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามาตรการคุ้มครองทางกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาอุบัติเหตุจราจร ซึ่งส่งผลให้เด็กไม่ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะที่เดินทางอย่างเพียงพอและเหมาะสม ซึ่งเกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้

ดังนั้นผู้เขียนจึงเสนอให้ มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งในเนื้อหาของกฎหมายจะต้องมีการกำหนดบทนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก และมีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ควรนำหลักการแนวคิดของกฎหมายต่างประเทศในส่วนกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล มาปรับใช้เพื่อจะช่วยให้ประเทศไทยแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก, อุบัติเหตุทางการจราจร, การคุ้มครองความปลอดภัยในขณะที่เดินทาง

Abstract

The story of this thesis aims to study the legal protection measures regarding child safety seats. Currently the country Thailand faced the problem of traffic accidents. Which results in children not receiving security protection while travelling, adequate and appropriate. Which caused people I don't know and don't understand the. Not recognizing the importance and necessity of safety seats for children. When there are no measures to encourage public use of child safety seats in cars, thereby causing issues kids don't get coverage from a private car passenger set appropriately, and to encourage public use of child safety seats in cars. Citizens are aware of the importance and the need of the child safety seat can reduce injuries and deaths of children down.

Therefore, the author has plenty to offer. The law on enforcement, child safety seats, in which the content of the law, there must be a defined definitions of safety seats for children, and measures to encourage public use of child safety seats should apply the concept of international law on the part of law concerning measures to encourage the public use of child safety seats in cars coming deployment to Thailand will help countries solve problems with injuries and deaths of children from car accidents effectively.

Keywords: Child safety seats, Traffic accidents, The protection of security while traveling.

1. บทนำ

จากการศึกษาข้อมูลการตายและข้อมูลการบาดเจ็บในระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บ 28 โรงพยาบาลของสำนักกระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข ในปี 2554 พบว่าในประเทศไทย เด็กเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรเป็นจำนวนมาก การตายจากอุบัติเหตุจราจรในเด็กอายุน้อยกว่า 15 ปี มีจำนวนเท่ากับ 614 ราย และมีการบาดเจ็บรุนแรง 18,402 ราย หรือคิดเป็นอัตราส่วน 1 รายที่ตายต่อ 30 รายที่บาดเจ็บรุนแรง (สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2559 : 52) เป็นการบาดเจ็บในผู้โดยสารยานพาหนะต่างๆ (passenger injuries) ร้อยละ 43.8 เป็นผู้ขับขี่เอง (driver injuries) ร้อยละ 44.1 เป็นการบาดเจ็บในผู้เดินถนน (pedestrian injuries) ร้อยละ 11.2 ยานพาหนะของเด็กผู้โดยสารที่บาดเจ็บรุนแรงเป็นรถจักรยานยนต์ร้อยละ 70.4 เป็นจักรยานร้อยละ 6.6 และเป็นรถยนต์ประเภทต่างๆ ร้อยละ 18 ยานพาหนะของเด็กผู้ขับขี่ที่บาดเจ็บรุนแรงเป็นรถจักรยานยนต์ร้อยละ 72.8 เป็นจักรยานร้อยละ 26.6 และเป็นรถยนต์ประเภทต่างๆ ร้อยละ 0.3 (ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2557 : 106) ทั้งนี้ สถานการณ์อุบัติเหตุทางถนนในเด็กของประเทศไทย จากรายงานของสำนักกระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเก็บข้อมูลจากโรงพยาบาลเครือข่ายเฝ้าระวังการบาดเจ็บ จำนวน 33 แห่ง ใน ปี พ.ศ. 2553 - 2556 พบว่าเด็กอายุน้อยกว่า 15 ปี มีสถานะเป็นผู้โดยสารได้รับบาดเจ็บรุนแรงจำนวน 15,843 รายหรือเฉลี่ยปีละ 4,000 คน เมื่อพิจารณาตามประเภทรถ พบว่า เด็กได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากการโดยสารกระบะ 1,948 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.30 ของเด็กที่บาดเจ็บรุนแรงและจากการโดยสารรถแท็กซี่ 433 ราย หรือร้อยละ 2.73 ของเด็กที่บาดเจ็บรุนแรงและร้อยละ 3.31 ของเด็กที่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงเสียชีวิต 524 ราย ทั้งนี้ ร้อยละ 23.85 ของเด็กที่เสียชีวิตเป็นเด็กที่โดยสารรถปิคอัพและร้อยละ 6.68 เป็นเด็กที่โดยสารรถแท็กซี่ (ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2557 : 107)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การใช้ระบบยึดเหนี่ยวตัวเด็กในรถ ซึ่งประกอบด้วยที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กอายุน้อยกว่า 10 ปี (child seat) และเข็มขัดยึดเหนี่ยวเด็กให้ติดกับที่นั่งรวมทั้งเข็มขัดที่จะยึดที่นั่งให้ติดกับเบาะรถยนต์ สามารถป้องกันและลดความรุนแรงของการบาดเจ็บลงได้ การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร เนื่องจาก

ไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์

จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการเดินทางหลายฉบับอันได้แก่ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 และ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 123 วรรคสอง กำหนดว่า “ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์รัดร่างกายไว้กับที่นั่งด้วยเข็มขัดนิรภัยขณะโดยสารรถยนต์ และคนโดยสารรถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์ด้วย” จะเห็นได้ว่า ยังไม่มีกฎหมายฉบับใดกำหนดให้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กขณะการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนบุคคล ดังนั้น ผู้เขียนขอกล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคลในประเทศไทย (กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2554) ดังต่อไปนี้

1) ปัญหาการไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ในปัจจุบันกฎหมายมีการกำหนดให้คนโดยสารรถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์ แต่ไม่มีการกำหนดให้ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งการที่ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้ส่งผลให้เด็กไม่ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยขณะเดินทางอย่างเพียงพอและเหมาะสม จึงทำให้ไม่มีมาตรการในการคุ้มครองเด็กขณะเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนบุคคล ส่งผลให้เมื่อเกิดอุบัติเหตุทางถนน เด็กอาจได้รับอันตรายบาดเจ็บอย่างรุนแรงหรือเสียชีวิตได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการที่ประเทศไทยไม่มีการกำหนดกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงไม่สอดคล้องกับทฤษฎีทางกฎหมายมหาชน ได้แก่ ทฤษฎีภารกิจของรัฐ หลักการเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพ (ชาญชัย แสวงศักดิ์, 2542) ทฤษฎีการตรารัฐ จึงส่งผลทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ทำให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่ง

นิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล และกฎหมายในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็มขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเข็มขัดนิรภัยสายบนแทนที่จะพาดตรงไหล่และกลางอก ก็กลับมารัดลำคอของเด็ก (กระทรวงคมนาคม, 2542) ส่วนเข็มขัดนิรภัยสายล่างจะมารัดตรงท้องน้อยแทนที่จะพาดบนหน้าตักและแนวตรึงบริเวณเชิงกราน ซึ่งหากรถยนต์เบรกกะทันหัน เข็มขัดนิรภัยจะทำอันตรายแก่ลำคอและอวัยวะภายในช่องท้องของเด็กได้นอกจากนี้เมื่อเกิดเหตุและรถมีถุงลมนิรภัย ถุงลมนิรภัยจะระเบิดกางออก ถ้าเด็กที่นั่งตักแม่ทำให้เด็กอยู่ห่างจากระยะระเบิดของถุงลมน้อยเกินไป จะเกิดอันตรายจากการกระแทกของถุงลม ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการกฎหมายเพื่อบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ซึ่งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นอุปกรณ์เสริมเพื่อความปลอดภัยที่ลดการตายและบาดเจ็บอย่างรุนแรงของเด็กได้

2) ปัญหาการกำหนดบทนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

ในปัจจุบันประเทศไทยมีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนปีเพิ่มมากขึ้น ความรุนแรงของอุบัติเหตุทางถนนยังคงมีเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปีทั้งในภาพรวมของประเทศและในแต่ละภูมิภาค ปัจจุบัน สาเหตุสำคัญได้แก่ การเดินทางด้วยรถยนต์ที่เพิ่มขึ้น ยังคงเป็นสาเหตุที่เกิดขึ้นมากของอุบัติเหตุทั้งหมด และยิ่งจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือ การเสียชีวิตจากการเดินทางด้วยรถยนต์ ก็มีสาเหตุที่เกิดขึ้นจากการใช้ยานพาหนะแทบทั้งสิ้น ปัญหาอุบัติเหตุทางถนนไม่เพียงแต่จะสร้างความสูญเสียในด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ก็นำมาซึ่งความสูญเสียทางด้านทรัพยากรมนุษย์ ที่เป็นหัวใจสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ถึงเวลาแล้วที่ควรจะร่วมกันกำหนดนโยบายด้านความปลอดภัยทางถนน โดยจัดหาเจ้าหน้าที่ด้านความปลอดภัย ให้การอบรมเสริมความรู้ในการใช้รถใช้ถนนอย่างปลอดภัย ตลอดจนมีการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับประชาชน รวมไปถึงการเดินทางที่เด็กติดตามผู้ปกครองไปด้วย ตลอดจนบุคคลากรในองค์กร โดยร่วมมือร่วมใจกันกำหนดมาตรการรองครัดเพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนนให้เกิดขึ้นใน เพื่อลดการบาดเจ็บ และสูญเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน

อย่างไรก็ตาม มาตรการด้านความปลอดภัยในการเดินทาง โดยเฉพาะการเดินทางที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วยนั้น จะต้องมีอุปกรณ์เสริมพิเศษในรถยนต์ เพื่อที่จะเป็นมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับเด็กในรถยนต์และจะต้องทำการติดตั้งที่นั่งที่มีจุดยึดเบาะสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยที่สูงขึ้นของประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วย ตลอดจนมีการกำหนดบทนิยามของอุปกรณ์ที่เพิ่มขึ้นในรถยนต์นั้น ควรที่จะมีการกำหนดเป็นการเฉพาะ เพื่อที่จะได้มีการแสดงถึงความหมาย คำจำกัดความที่เหมาะสมกับ ต่อการที่ต้องนำเอาอุปกรณ์สิ่งนั้นติดตั้งเพิ่มเติมในรถยนต์ เพื่อที่จะให้การเดินทางที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วยเกิดความปลอดภัยในการเดินทางโดยรถยนต์

ดังนั้น การใช้ระบบยึดเหนี่ยวตัวเด็กบนยานพาหนะ ซึ่งประกอบที่เรียกว่า ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กหรือเบาะเสริม ร่วมกับการใช้เข็มขัดนิรภัย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตเด็ก และให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ควรจะมีกฎหมายกำหนดในเรื่องนี้ชัดเจน ถึงความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจนการกำหนดบทนิยามความหมายของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยเริ่มตั้งแต่ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกับแม่ที่มาคลอดตั้งแต่ก่อนออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้าน จะคอยให้คำแนะนำ และถามว่าพ่อแม่ว่า มีที่นั่งนิรภัยในรถหรือยัง เพราะไม่อย่างนั้นเด็กจะออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่พ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน

3) ปัญหาการไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ในปัจจุบันอุบัติเหตุทางรถยนต์ในประเทศไทยมีมาก ทำให้เด็กได้รับการบาดเจ็บและเสียชีวิต รัฐจึงจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อนำกฎหมายไปบังคับใช้และที่สำคัญ คือ รัฐต้องมีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล เพราะประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งรัฐต้องมีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัย

สำหรับเด็ก ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางถนนลงได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การที่ประเทศไทยไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงไม่สอดคล้องกับหลักการส่งเสริมความปลอดภัย ส่งผลทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายในการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ทำให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ในประเทศไทยยังไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ทำให้ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักว่าด้วยการส่งเสริมความปลอดภัย

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีภารกิจของรัฐ หลักการเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพ ทฤษฎีการตรากฎ หลักการส่งเสริมความปลอดภัย แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กตามหลักสากล แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กของประเทศไทย

2. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคลของต่างประเทศ

3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายที่เกิดจากการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

4. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขที่เหมาะสมกับประเทศไทย เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยในขณะเดินทาง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้การวิจัยทางเอกสาร โดยทำการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ เอกสาร บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวข้องในการค้นคว้าเพื่อวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษาค้นคว้าเสนอแนะต่อไป

4. ผลการวิจัย

1. ปัญหาการไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่อยู่บนรถยนต์ และเห็นว่าหากเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะอุ้มให้เด็กอยู่ระหว่างตรงกลางระหว่างรถกับผู้คุม เมื่อเกิดแรงกระแทก มีโอกาสที่เด็กจะกระเด็นหลุดออกจากอ้อมกอดได้ เพราะตัวผู้อุ้มมีเข็มขัดนิรภัยรัดไม่ให้ร่างกายกระเด็นออกจากเบาะในขณะที่เด็ก ๆ มีเพียงอ้อมกอดคอยประคองไว้เพียงอย่างเดียว จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมาจากรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ดังนั้น ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก

จากการศึกษา ขอกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคลพบว่า ประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้เข็มขัดนิรภัย ได้แก่ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 14 คณะกรรมการนโยบายการขนส่งทางบกมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (4) กำหนดมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยและความสะดวกในการขนส่งทางบกเพื่อให้คณะกรรมการปฏิบัติ รวมไปถึงในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 23 ผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนและพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนมิให้ตก อยู่ในภาวะอันน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหาของกฎหมายดังกล่าว กลับพบว่า ความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับผู้โดยสารที่เป็นเด็กซึ่งเป็นกลุ่มผู้ใช้รถใช้ถนนที่มีความเปราะบางมากที่สุดกลับถูกละเลยและไม่ได้ถูกคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ที่เพิ่มความปลอดภัยในเด็ก แต่ก็ยังไม่

กฎหมายได้ออกมากำหนดข้อบังคับถึงการใช้อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็กในขณะการเดินทางโดยรถยนต์ ตลอดจน โดยเห็นได้จากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 123 วรรคสอง ที่กำหนดเพียง” ให้ผู้ขับขี่และผู้โดยสารด้านข้างคนขับต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัย”ทำให้พบว่ามิได้ มีข้อกำหนดให้พ่อแม่ผู้ปกครอง ต้องปฏิบัติต่อเด็กอย่างไรในขณะที่เด็กเป็นผู้โดยสารในรถยนต์ และไม่มีข้อกำหนดและบังคับถึงการติดตั้งอุปกรณ์ที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่ปลอดภัย เพียงแต่กำหนดให้คนโดยสารรถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะโดยสาร และพระราชบัญญัติดังกล่าวยังมีได้บังคับให้ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ไว้ ทั้งที่การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เหมาะสมจะช่วยลดการบาดเจ็บและการเสียชีวิตจากการเดินทางด้วยรถยนต์ลงได้

ดังนั้น การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล และกฎหมายในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็มขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการประเมินว่าการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมากสาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่อยู่บนรถยนต์ จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมานอกรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ตลอดจนที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก อีกทั้งประเทศไทยยังไม่มีมาตรการกฎหมายเพื่อบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ซึ่งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นอุปกรณ์เสริมเพื่อความปลอดภัยที่ลดการตายและบาดเจ็บอย่างรุนแรงของเด็กได้

1.1 ปัญหาการกำหนดบทนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

ในปัจจุบันประเทศไทยมีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนปีเพิ่มมากขึ้น ความรุนแรงของอุบัติเหตุทางถนนยังคงมีเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปีทั้งในภาพรวมของประเทศ และในแต่ละภูมิภาค ปัจจุบัน สาเหตุสำคัญได้แก่ การเดินทางด้วยรถยนต์ที่เพิ่มขึ้น ยังคงเป็นสาเหตุที่เกิดขึ้นมาก ของอุบัติเหตุทั้งหมด และยังจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือ การเสียชีวิตจากการเดินทางด้วยรถยนต์ ก็มีสาเหตุที่เกิดขึ้นจากการใช้

ยานพาหนะแทบทั้งสิ้น ปัญหาอุบัติเหตุทางถนนไม่เพียงแต่จะสร้างความสูญเสียในด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังนำมาซึ่งความ สูญเสียทางด้านทรัพยากรมนุษย์ ที่เป็นหัวใจสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ถึงเวลาแล้วที่ ควรจะร่วมกันกำหนดนโยบายด้านความปลอดภัยทางถนน โดยจัดหาเจ้าหน้าที่ด้านความปลอดภัย ให้การอบรมเสริมความรู้ในการใช้รถใช้ถนนอย่างปลอดภัย (กระทรวงคมนาคม, 2540) ตลอดจนมีการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นกับประชาชน รวมไปถึง การเดินทางที่เด็กติดตามผู้ปกครองไปด้วย ตลอดจน บุคคลากรในองค์กร โดยร่วมมือร่วมกันกำหนดมาตรการองค์กร เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนนให้เกิดขึ้นใน เพื่อลดการบาดเจ็บและสูญเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน

อย่างไรก็ตาม มาตรการด้านความปลอดภัยในการเดินทาง โดยเฉพาะการเดินทางที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วยนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์พิเศษในรถยนต์ เพื่อที่จะเป็นมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับเด็ก ในรถยนต์และจะต้องทำการ ติดตั้งที่นั่งที่มีจุดยึดเบาะสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยที่สูงขึ้นของประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนนที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วย ตลอดจน มีการกำหนดบทนิยามของอุปกรณ์ ที่เพิ่มขึ้น ในรถยนต์นั้น ควรที่จะมีการกำหนดเป็นการเฉพาะ เพื่อที่จะได้มีการแสดงถึงความหมาย คำจำกัดความที่เหมาะสมกับ ต่อการที่ต้องนำเอาอุปกรณ์สิ่งนั้นติดตั้งเพิ่มเติมในรถยนต์ เพื่อที่จะให้การเดินทางที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วยเกิดความปลอดภัยในการเดินทางโดยรถยนต์

จากการศึกษาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง พบว่าประเทศไทยมีการกำหนดค่านิยามของกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยในการเดินทาง ได้แก่ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ตาม มาตรา 4 ให้พระราชบัญญัตินี้ (15) "รถ" หมายความว่ายานพาหนะทางบกทุกชนิดเว้นแต่รถไฟและรถราง (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4 (15)) และ "รถยนต์" หมายความว่ารถที่มีล้อตั้งแต่สามล้อและเดินด้วยกำลังเครื่องยนต์กำลังไฟฟ้าหรือ พลังงานอื่น ยกเว้นรถที่เดินบนราง พบว่า ประเทศไทยยังไม่มีนิยามศัพท์คำว่า "ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก" (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ตาม มาตรา 4 (16)) มีแต่เพียงการกำหนดบทนิยามของรถ รถยนต์ แต่ไม่ได้มีการกำหนด อุปกรณ์เสริมในรถยนต์ที่เรียกว่า ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่มีลักษณะเป็นเบาะเสริม เพื่อความปลอดภัยของเด็กในขณะขับรถยนต์ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการตีความ

กฎหมาย ในการกำหนดความหมายของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อที่จะได้นำมาใช้ในการกำหนดในเรื่องมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับเด็กในการเดินทางด้วยรถยนต์ ดังนั้น ควรมีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก” ไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมาย แต่กลับมีเพียงการกำหนด นิยามศัพท์ ของ คำจำกัดความประเภทอื่น ๆ ที่มีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ แต่กลับไม่ได้ มีการกำหนด คำจำกัดความของประเภทที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะมีการกำหนดนิยามศัพท์ไว้เป็นการเฉพาะ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับมาตรฐานด้านความปลอดภัยในการเดินทางบนท้องถนน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการปฏิบัติ เพื่อที่จะเป็นการนำไปใช้เพื่อเป็นการสร้างความปลอดภัยแก่ประชาชนที่มีเด็กร่วมเดินทางบนท้องถนนนั่นเอง

ดังนั้น การใช้ระบบยึดเหนี่ยวตัวเด็กบนยานพาหนะ ซึ่งประกอบที่เรียกว่า ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก หรือเบาะเสริม ร่วมกับการใช้เข็มขัดนิรภัย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตเด็ก และให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ควรจะมีกฎหมายกำหนดในเรื่องนี้ชัดเจน ถึงความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจน การกำหนดบทนิยามความหมาย ของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยเริ่มตั้งแต่ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกับแม่ที่มาคลอดตั้งแต่ก่อนออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้าน จะคอยให้คำแนะนำ และถามว่าพ่อแม่ว่ามี ที่นั่งนิรภัยในรถหรือยัง เพราะไม่อย่างนั้นเด็กจะออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงพอต่อพ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน

1.2 ปัญหาการไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

ในปัจจุบันประเทศไทยมีสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากการใช้รถใช้ถนนสูงติดอันดับ 1 ใน 3 ของโลก โดยในปี พ.ศ. 2554 องค์การอนามัยโลกได้ประเมินว่าประเทศไทยมีอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุสูงถึง 26,000 คนต่อปี ในขณะที่ข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการของหน่วยงานทางด้านอุบัติเหตุของไทย ประเมินว่าไทยมีอัตราการเสียชีวิต จากอุบัติเหตุประมาณปีละ 24,000 คน ซึ่งถือว่าสูงมาก อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่เป็นทางการจากสำนักงาน

ตำรวจแห่งชาติ ประเทศไทยมีอัตราการเสียชีวิตในปีดังกล่าวที่ 9,060 คน และข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุข ประเทศไทยมีอัตราการเสียชีวิตที่ 14,033 คน ในปี พ.ศ. 2550 องค์การอนามัยโลกประเมินว่าอุบัติเหตุสร้างความเสียหายให้กับประเทศไทยถึง 230,000 ล้านบาทต่อปี หรือเท่ากับร้อยละ 2.81 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ดังนั้น หากข้อมูลขององค์การอนามัยโลกเป็นจริงประเทศไทยอาจมีการสูญเสียจากอุบัติเหตุสูงถึง 450,000 แสนล้านบาทต่อปี หรือเท่ากับร้อยละ 5.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติก็ได้ไม่ว่าอัตราการสูญเสียจากอุบัติเหตุทางถนนจะเป็น 2.81 หรือ 5.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ หรือไม่ว่าจะมีอัตราการเสียชีวิตที่ 9,060 หรือ 24,000 คนต่อปี ก็เป็นตัวเลขที่มีอายุยอมรับได้ทั้งสิ้น ดังนั้น เรื่องอุบัติเหตุจึงได้ถูกกำหนดเป็นวาระแห่งชาติ และทุกหน่วยงานได้เข้ามาร่วมกันแก้ไขอย่างจริงจัง ซึ่งเป็น 2 ปัจจัยหลัก จาก 4 ปัจจัยของสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ อีกทั้งปัจจัยของการเกิดอุบัติเหตุกว่าร้อยละ 80 มาจากผู้ขับรถหน่วยงานของรัฐจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทหลักในด้านการป้องกันและลดอุบัติเหตุจากการใช้รถใช้ถนนโดย ปริญญาในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพไม่ ว่าปัญหานั้นจะเป็นเรื่องใดก็ตาม รวมทั้ง เรื่องความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน สิ่งที่เป็นอย่างยิ่งคือทิศทางที่ชัดเจน ซึ่งการมีทิศทางที่ชัดเจนจะ เกิดขึ้นได้จากการวางแผนภายใต้กระบวนการที่ต้องทำตามหลักวิชาการเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมานี้ การแก้ไขปัญหาด้านอุบัติเหตุจากการใช้รถใช้ถนน ตลอดจนยังมีได้มีแผนหลัก หรือแผน ยุทธศาสตร์ด้านความปลอดภัยในการขนส่ง แต่เนื่องจากอุบัติเหตุและความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนนเป็นเรื่องสำคัญ ประเทศไทยจึงยังไม่มีมาตรการในการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จะมีแต่มาตรการทั่วไปหรือการรณรงค์ให้ประชาชนใช้เข็มขัดนิรภัย

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 123 ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถยนต์ ยอมให้ผู้อื่นนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับ ที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์เกินสองคน ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่รถยนต์และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้าแถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายไว้กับที่นั่งด้วยเข็มขัดนิรภัยขณะโดยสารรถยนต์และคนโดยสารรถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสาร

รถยนต์ด้วย ประเภทหรือชนิดของรถยนต์ ลักษณะและวิธีการใช้เข็มขัดนิรภัยตามวรรคสองให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทำให้พบว่ามิได้มีการกำหนดมาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ที่ภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กว่ามีความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กนั่งรถยนต์ ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของการที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

อย่างไรก็ตาม สาเหตุดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เนื่องจากไม่มีกฎหมายในการส่งเสริมให้ประชาชนใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล รวมไปถึงการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก เกิดจากการไม่คำนึงถึงความปลอดภัยที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่อยู่บนรถยนต์ ตลอดจนการดูแลเด็กเล็กที่อยู่บนรถยนต์ ผู้ปกครองจะอุ้มตัวเด็กขณะที่รถทำการวิ่งบนถนน (จุฑาทิพย์ ศรีประดิษฐ์ : ออนไลน์) เมื่อเกิดแรงกระแทก ก็จะมีโอกาสที่เด็กจะกระเด็นหลุดออกจากอ้อมกอดได้ เพราะตัวผู้ปกครองมีแต่เพียงเข็มขัดนิรภัยรัดเพื่อมิให้ร่างกายกระเด็นออกจากเบาะที่นั่ง แต่ขณะเดียวกันเด็กๆ มีเพียงอ้อมกอดคอยประคองไว้เพียงอย่างเดียวส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมานอกรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ดังนั้น ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก เพื่อเพิ่มการป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นในขณะเดินทางโดยรถยนต์ ทำให้ลดโอกาสที่จะสูญเสียจากอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นได้ โดยการส่งเสริมให้ประชาชนหรือผู้ปกครองที่มีเด็กเล็ก ให้ใช้หรือติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กนั่นเอง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการ

ส่งเสริมให้ประชาชนใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้

2 การเปรียบเทียบกฎหมายประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ

1 เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้นั่งนิรภัยสำหรับเด็กของประเทศไทยกับต่างประเทศ

จากการที่ มาตรฐานความปลอดภัยของเข็มขัดนิรภัย ความแข็งแรงของจุดยึดเข็มขัดนิรภัยและความปลอดภัยสำหรับเด็ก ตามมาตรฐานในเรื่องของเข็มขัดนิรภัย รถยนต์ทุกคันจะต้องติดตั้งเข็มขัดนิรภัยที่ผ่านมาตรฐานมาพร้อมกับรถ ส่วนเรื่องจุดยึดเข็มขัดนิรภัยจะต้องมีความแข็งแรงเพียงพอทำให้ไม่เกิดความเสียหายขณะเกิดการชน สุดท้ายคือส่วนของมาตรฐานความปลอดภัยสำหรับเด็กในรถยนต์จะต้องทำการ ติดตั้งที่นั่งที่มีจุดยึดเบาะสำหรับเด็กที่ โดยภาครัฐต้องประกาศให้มีมาตรฐานขึ้นในประเทศ เพื่อเป็นการบังคับให้ผู้ผลิตรถยนต์ต้องขายรถที่มีมาตรฐานความปลอดภัยเพื่อความปลอดภัยที่สูงขึ้นของประชาชนผู้ใช้รถใช้ถนน ในประเทศไทย มีการกำหนดพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 123 วรรคสอง ที่กำหนดเพียง” ให้ผู้ขับขี่และผู้โดยสารด้านข้างคนขับต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัย” แต่ไม่ได้มีข้อกำหนดให้พ่อแม่ผู้ปกครอง ต้องปฏิบัติต่อเด็กอย่างไรในขณะที่เด็กเป็นผู้โดยสารในรถยนต์ และไม่มีข้อกำหนดและบังคับถึงการติดตั้งอุปกรณ์ที่เหมาะสมสำหรับเด็กที่ปลอดภัย เกี่ยวข้องกับผู้โดยสารที่เป็นเด็กซึ่งเป็นกลุ่มผู้ใช้รถใช้ถนนที่มีความเปราะบางมากที่สุดกลับถูกละเลยและไม่ได้ถูกคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ที่เพิ่มความปลอดภัยในเด็ก แต่ก็ยังไม่มีกฎหมายใดออกมากำหนดข้อบังคับถึงการใช้อุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็กในขณะการเดินทางโดยรถยนต์ แต่ในต่างประเทศกับการกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก อาทิ ประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายที่นั่งนิรภัยเพื่อความปลอดภัยสำหรับเด็ก American Academy of Pediatrics (AAP) ข้อควรแนะนำให้มีการบังคับใช้เพื่อปกป้องส่วนที่บอบบางที่สุดของร่างกายของเด็กเล็ก - ศีรษะ ลำคอและหลัง ในตำแหน่งที่นั่งในรถ เพื่อช่วยให้เด็กสามารถปลอดภัยได้ดีที่สุดในการป้องกันอุบัติเหตุ

กฎหมายของสหรัฐอเมริกา มีกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยสำหรับแต่ละรัฐใน 50

รัฐและ District of Columbia ตาม Safe Kids Worldwide และสถาบันประกันภัยทางหลวง (IIHS)

โดยทั่วไปกำหนดให้เด็กต้องนั่งในรถยนต์อย่างเหมาะสม ในที่นั่งเสริมซึ่งยึดตามระบบความปลอดภัยของยานยนต์ ที่ครอบคลุมอายุของเด็กและข้อกำหนดอื่น ๆ จะแตกต่างกันไปตามแต่ละรัฐ และกฎหมายของแต่ละรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นแนวทางปฏิบัติที่เหมือนกัน ตลอดจนขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับความปลอดภัยของเด็กขณะเดินทาง เด็กควรใช้ที่นั่งเสริมจนกว่าจะมีน้ำหนักระหว่าง 80 ถึง 100 ปอนด์สูงประมาณ 4 ฟุต 9 นิ้ว (57 นิ้ว) และสามารถผ่านการทดสอบ 5 ขั้นตอน สำหรับเด็กส่วนใหญ่ที่จะอยู่ระหว่าง 8 และ 12 ปี รวมไปถึง กฎหมายของประเทศแคนาดา ก็ได้ มีการกำหนดเกี่ยวกับที่นั่งนิรภัยในเด็กไว้ในพระราชบัญญัติยานยนต์ ภายใต้มาตรา 175 (8) ของเข็มขัดนิรภัยและข้อบังคับของระบบควบคุมการทำงานของเด็ก กฎหมายโดยทั่วไปกำหนดให้เด็ก ต้องนั่งในที่นั่งอย่างเหมาะสมในที่นั่งเสริมซึ่งยึดโดยระบบสายพานเพื่อความปลอดภัยของยานยนต์ ครอบคลุมอายุและข้อกำหนดอื่น ๆ เด็กควรใช้ที่นั่งเสริมจนกว่าจะมีน้ำหนักระหว่าง 80 ถึง 100 ปอนด์ สูงประมาณ 4 ฟุต 9 นิ้ว (57 นิ้ว) และสามารถผ่านการทดสอบ 5 ขั้นตอน สำหรับเด็กส่วนใหญ่ที่จะอยู่ระหว่าง 8 และ 12 ปี สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับกฎหมายที่นั่งและการใช้เข็มขัดนิรภัยสำหรับเด็ก

ดังนั้น ประเทศไทยควรมีการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อที่สร้างความตระหนักให้กับประชาชนเห็นความสำคัญของปัญหาที่มีได้มีการใช้เบาะนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ภาครัฐเห็นความสำคัญ ควรมีการให้ความรู้ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัยเพิ่มมากขึ้น ให้เห็นถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น เพื่อที่จะทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ไขปัญหาคอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ในกรณีที่มีเด็กร่วมเดินทางไปด้วยนั่นเอง

5. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการพิจารณาศึกษาถึงการที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครอง

ความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้ รวมไปถึง มาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ตลอดจนภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กว่ามีความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กนั่งรถยนต์ ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

1 ปัญหาการไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล และกฎหมายในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็มขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการประเมินว่าการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก สาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่อยู่บนรถยนต์ และเห็นว่าหากเป็นเด็กเล็ก ผู้ปกครองจะอุ้มให้เด็กอยู่ระหว่างตรงกลางระหว่างรถกับผู้อุ้ม เมื่อเกิดแรงกระแทก มีโอกาสที่เด็กจะกระเด็นหลุดออกจากอ้อมกอดได้เพราะตัวผู้อุ้มมีเข็มขัดนิรภัยรัดไม่ให้ร่างกายกระเด็นออกจากเบาะในขณะที่เด็ก ๆ มีเพียงอ้อมกอดคอยประคองไว้เพียงอย่างเดียว จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมาจากรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ตลอดจนที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก ประเทศไทยควรนำแนวทางของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีกฎหมายที่นั่งนิรภัยเพื่อปลอดภัยสำหรับเด็ก American Academy of Pediatrics (AAP) ขอควรแนะนำให้มีการบังคับใช้เพื่อปกป้องส่วนที่บอบบางที่สุดของร่างกายของเด็กเล็ก - ศีรษะ ลำคอและหลัง ในตำแหน่งที่นั่งในรถ เพื่อช่วยให้เด็กสามารถปลอดภัยได้ดีที่สุดในการป้องกันอุบัติเหตุ กฎหมายของสหรัฐอเมริกา

มีกฎหมายเกี่ยวกับที่นั่งสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยสำหรับแต่ละรัฐใน 50 รัฐและ District of Columbia ตาม Safe Kids Worldwide และสถาบันประกันภัยทางหลวง (IIHS) โดยทั่วไปกำหนดให้เด็กต่อนั่งในรถยนต์อย่างเหมาะสม ในที่นั่งเสริมซึ่งยึดตามระบบความปลอดภัยของยานยนต์ ที่ครอบคลุมอายุของเด็กและข้อกำหนดอื่น ๆ จะแตกต่างกันไปตามแต่ละรัฐ และกฎหมายของแต่ละรัฐไม่จำเป็นต้องเป็นแนวทางปฏิบัติที่เหมือนกัน ตลอดจนขั้นตอนปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเป็นข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับความปลอดภัยของเด็กขณะเดินทาง

ดังนั้น ประเทศไทย ควรมีตรากฎหมายเพื่อบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ซึ่งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเป็นอุปกรณ์เสริมเพื่อความปลอดภัยที่ลดการตายและบาดเจ็บอย่างรุนแรงของเด็กได้ รวมไปถึงป้องกันอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กในระหว่างการเดินทาง โดยการกำหนด เป็นกฎหมายว่าด้วยที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีการกำหนด ช่วงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ของการใช้งาน ที่นั่งนิรภัยอย่างชัดเจน อุปกรณ์ที่ติดตั้งเพิ่มในรถยนต์ต้องมีมาตรฐาน เพื่อเพิ่มความมั่นใจในการเดินทาง และลดการสูญเสียที่จะเกิดขึ้น จะทำให้ประเทศไทยแก้ไขปัญหาการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่เหมาะสมกับอุปกรณ์นิรภัยเพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง

1.1 ปัญหาการกำหนดบทนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การกำหนดบทนิยามความหมาย ของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยเริ่มตั้งแต่ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกับแม่ที่มาคลอดตั้งแต่ก่อนออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้าน จะคอยให้คำแนะนำ และถามว่าพ่อแม่ว่า มี ที่นั่งนิรภัยในรถหรือยัง เพราะไม่อย่างนั้นเด็กจะออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงพอต่อพ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน ตลอดจนนำแนวทางของประเทศประเทศแคนาดา มีการกำหนดบทนิยาม ของที่นั่งเสริมสำหรับเด็ก " หมายถึง ที่นั่งรถสำหรับเด็กซึ่งออกแบบมาเพื่อรองรับเด็กที่มีอายุมากขึ้นและใช้พร้อม กับเข็มขัดนิรภัยเป็นตัวยึดสำหรับเด็ก จะต้องแสดงข้อมูลเกี่ยวกับที่นั่งและที่นั่งเสริมสำหรับเด็ก รวมไปถึง ประเทศ

สิงคโปร์ มีการกำหนดคำนิยาม ของ "เบาะรองนั่งสำหรับเด็ก" หมายความว่า อุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อให้เด็กนั่งบนรถ เพื่อยกระดับความสูงของเด็กดังกล่าวให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม หรือพอดีกับเข็มขัดนิรภัย"อุปกรณ์สำหรับเด็ก" หมายความว่า อุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อให้เด็กในรถมีความปลอดภัยและเพื่อป้องกันหรือลดการบาดเจ็บของเด็ก ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์และอาจติดตั้งโดยตรงที่ยึดหรือใช้ที่เหมาะสม ร่วมกับเข็มขัดนิรภัยสำหรับผู้ใหญ่และจัดไว้ในสถานที่โดยการดำเนินการควบคุมของสายพานนั้น"เข็มขัดนิรภัย" หมายถึง เข็มขัดที่ติดตั้งในยานยนต์ตามกฎหมายจราจร (ยานพาหนะ, เข็มขัดนิรภัย) ซึ่งเข็มขัดคาดว่าจะสวมใส่โดยบุคคลในรถและออกแบบมาเพื่อป้องกันหรือลดการบาดเจ็บของผู้สวมใส่ กรณีเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับรถและรวมถึงกรณีที่มีอุปกรณ์ความปลอดภัยสำหรับเด็กเล็กเก้าอี้พิเศษใด ๆ ที่ติดอยู่กับเข็มขัด

ดังนั้น ประเทศไทยควรมีการกำหนดบทนิยามของ เบาะหรืออุปกรณ์เสริม ตลอดจน ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่ถูกกำหนดให้ติดตั้งบนที่นั่งในรถและถูกออกแบบมาเพื่อให้เด็ก ๆ ปลอดภัย ที่มีมาตรฐาน มีระบบการควบคุมเด็กที่เหมาะสม (ที่นั่งเด็ก) ตามอายุหรือช่วงวัยของเด็ก เพื่อที่จะได้นำมาใช้ในการกำหนด ความหมายในเรื่องมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับเด็กในการเดินทางด้วยรถยนต์ ตลอดจนจะทำให้ประเทศไทยสามารถกำหนดคำนิยาม รวมไปถึง ความหมาย คำจำกัดความของคำว่า ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ที่ถูกต้องนั่นเอง

1.2 ปัญหาการไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เกิดจากการที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคลประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้ รวมไปถึง มาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ตลอดจนภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กว่ามี

ความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กนั่งรถยนต์ ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โดยนำเอาแนวทางของรัฐอิติลินอยส์ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้โดยสารสำหรับเด็กในรัฐอิติลินอยส์ ในการจัดตั้งโครงการส่งเสริมให้ประชาชนในรัฐ ใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อความปลอดภัย ในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็กบนถนนในรัฐอิติลินอยส์ โครงการนี้สามารถปรับแต่งให้เหมาะสมกับขนาดของกลุ่มและการจัดสรรเวลาของคุณและขึ้นอยู่กับความพร้อมใช้งาน จะมีการกล่าวถึงประเภทของที่นั่งนิรภัยการติดตั้งที่นั่งเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน พลวัตของความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็ก และความปลอดภัยของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม หากต้องการกำหนดเวลาการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก โปรดกรอกแบบฟอร์มคำขอความปลอดภัยในการเข้าชมและเลือกการนำเสนอความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็กและ มีการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัยเพิ่มมากขึ้น ผ่านสื่อโทรทัศน์ ป้ายคัทเอาท์ คู่มือการติดตั้ง เอกสารแผ่นพับ โปสเตอร์ต่างๆ ที่ประชาชนเข้าใจง่าย สะดุดตา สร้างความรู้ ความเข้าใจให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กผ่านทางสื่อออนไลน์ การจัดประชุม หน่วยงานภาครัฐ องค์กรให้ความรู้สะท้อนถึงปัญหาต่างๆที่จะตามมา

ดังนั้น ประเทศไทย ควรนำแนวทางของต่างประเทศ มากำหนด มาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ในการส่งเสริมให้ประชาชนได้เล็งเห็นถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น และเป็น การให้ความรู้กับประชาชนผ่านการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัยเพิ่มมากขึ้น ให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับเด็ก จะทำให้ประเทศไทยสามารถแก้ไข ปัญหา และลดอุบัติเหตุในการเดินทางรวมถึง ความปลอดภัยในชีวิต ลดความสูญเสียในระหว่างการเกิดทางที่อาจจะเกิดขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

1 แนวทางการไม่มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การที่ประเทศไทยประสบปัญหาเด็กได้รับอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ เนื่องจากไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล และกฎหมายในปัจจุบันไม่ได้กำหนดให้เด็กที่โดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลต้องมีที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประกอบกับการใช้เข็ม

ขัดนิรภัยไม่สามารถใช้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึง การประเมินว่ามีการใช้ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กน้อยมาก สาเหตุมาจากการไม่ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กที่อยู่บนรถยนต์ จะสังเกตเห็นได้ว่า เวลาที่มีข่าวการเกิดอุบัติเหตุ และมีเด็กที่อยู่บนรถ ส่วนใหญ่แล้วเด็กจะกระเด็นออกมาจากรถแล้วเสียชีวิต บางรายก็บาดเจ็บสาหัส ตลอดจนที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลยเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้แก่เด็ก

ดังนั้น การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ควรมีการกำหนดเป็น พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. 2522 โดยให้มีการกำหนดกฎหมายที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจนการกำหนดมาตรฐานของที่นั่งนิรภัยระหว่างช่วงวัยของเด็ก ตามขนาดของเบาะที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

2 แนวทางการแก้ไขการกำหนดบทนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

การที่ประชาชนไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจไม่ตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก เมื่อไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล จึงทำให้เกิดปัญหาเด็กไม่ได้รับความคุ้มครองความปลอดภัยจากการโดยสารรถยนต์ส่วนบุคคลอย่างเหมาะสม และการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล ประชาชนจะตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก สามารถลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของเด็กลงได้ รวมไปถึงมาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ตลอดจน ภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกว่ามีความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กนั่งรถยนต์ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

การกำหนดบทนิยามความหมาย ของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยเริ่มตั้งแต่ให้ความรู้ในเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กกับแม่ที่มาคลอดตั้งแต่ก่อนออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้าน จะคอยให้คำแนะนำ และถามว่าพ่อแม่ว่ามีที่นั่งนิรภัยในรถหรือยัง เพราะไม่อย่างนั้นเด็กจะออกจากโรงพยาบาลไม่ได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่พ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูก

น้อยได้อย่างแน่นอน เพื่อที่จะเป็นการกำหนดความหมายของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก

ดังนั้น การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ควรมีการกำหนดเป็น พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยให้มี การกำหนดคำนิยามของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก หมายถึง เบาะหรืออุปกรณ์เสริมสำหรับเด็ก ที่ถูกกำหนดให้ติดตั้งบนที่นั่งในรถและถูกออกแบบมาเพื่อให้เด็ก ๆ มีความปลอดภัยในการเดินทาง ที่มีมาตรฐาน มีระบบการควบคุมเด็กที่เหมาะสม ที่นั่งเด็กตามอายุหรือช่วงวัยของเด็ก

3.แนวทางการแก้ไขการไม่มีมาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในรถยนต์ส่วนบุคคล

มาตรการส่งเสริมให้ภาคประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กในการเดินทาง ตลอดจน ภาครัฐควรส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กว่ามีความปลอดภัยเพียงใด หากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความจำเป็นที่จะต้องพาเด็กนั่งรถยนต์ควรจัดให้มีหน่วยงานที่ให้ความรู้กับผู้ปกครองถึงความสำคัญของการใช้ที่นั่งนิรภัย และส่งเสริมความตระหนักให้กับประชาชนเพื่อให้เห็นความสำคัญของการใช้อุปกรณ์ด้วย ไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานทางการศึกษา โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

อย่างไรก็ตาม ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก หรือเบาะเสริมร่วมกับการใช้เข็มขัดนิรภัย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตเด็กและให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ควรจะมีกฎหมายกำหนดในเรื่องนี้ชัดเจน ถึงความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่เพียงแต่พ่อแม่และผู้ปกครองที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่องนี้เท่านั้น หน่วยงานภาครัฐยังเข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นและส่งเสริมให้พ่อแม่และผู้ปกครองใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กตั้งแต่แรกเกิด โดยการให้ความรู้เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องว่า การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กจะช่วยปกป้องชีวิตลูกน้อยได้อย่างแน่นอน เพื่อที่จะเป็นการกำหนดความหมายของที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ตลอดจน เพื่อที่จะได้นำมาใช้ในการกำหนดในเรื่องมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับเด็กในการเดินทางด้วยรถยนต์

ดังนั้น การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับผู้โดยสารเด็ก ควรมีการกำหนดเป็น พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยให้มีการ มาตรการส่งเสริมให้ประชาชนใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก มีการกำหนดให้เด็กทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 8 ปี ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเหมาะสมในระบบความปลอดภัยของเด็ก ซึ่งรวมถึงการใช้ที่นั่ง

เสริมซึ่งจะต้องใช้กับเข็มขัดนิรภัย รวมไปถึง ภาครัฐมีหน้าที่ส่งเสริมการใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จักเบาะนิรภัย เพิ่มมากขึ้น ผ่านสื่อโทรทัศน์ ป้ายคัทเออร์ คู่มือการติดตั้ง เอกสารแผ่นพับ เพื่อความมั่นใจในการป้องกันและความปลอดภัยของเด็ก สามารถปรับให้เหมาะสมกับการเข้าถึงประชาชนตามกลุ่มต่างๆตลอดจนการให้ความรู้ในการติดตั้งที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กเพื่อความปลอดภัยขั้นพื้นฐานของกฎความปลอดภัยของผู้โดยสารเด็กและความสำคัญของการใช้เข็มขัดนิรภัยที่เหมาะสม

7. เอกสารอ้างอิง กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522

หนังสือ

ชาญชัย แสวงศักดิ์. (2542). *คำอธิบายกฎหมายปกครอง*.

กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์. (2540). *กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการ*

ทางปกครอง. กรุงเทพฯ: จีระวิชาการพิมพ์.

ชาญชัย แสวงศักดิ์. (2550). *คำอธิบายกฎหมายปกครอง*.

กรุงเทพฯ: วิญญูชน

บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. (2557). *กฎหมายมหาชนเบื้องต้น*.

กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิรินทร์ ลีละพัฒนนะ. (2555). *กฎหมายมหาชนเบื้องต้น อธิบาย*

หลักกฎหมายไทยและกฎหมายอังกฤษ. กรุงเทพฯ:

วิญญูชน.

วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2557). *คำสอนว่าด้วยรัฐและหลัก*

กฎหมายมหาชน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการ

ตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บทความ

จุฑาทิพย์ ศรีประดิษฐ์. *กฎหมายเพื่อความปลอดภัยในการเดินทางสำหรับเด็ก* ตอน CAR SEAT.ออนไลน์

<http://dpthailand.org>

ทัชชกร มหาเถถง. *รู้ไว้ก่อนสายเกินไป...ภัยเด็กในรถยนต์*.

ออนไลน์ <http://ailebethailand.com>